

Слободан Стојадиновић

ДРУГА СМРТ ПЕСНИКА

Да није ноћ лупала у врата
очима и да није крварила у углу
тишина не би престала да гата
смрт о песнику и о руглу

Али ругло није било од сна тише
ни жеђи не беше само скице:
некакав се песник на конопцу њише
не смеју се жене не плачу птице

Неуредно ноћ своје платно ткаје
али и смрт неки усуд прати
живот нема за шта да се каје
најтеже је мртвима умирати

ВАРИЈАЦИЈЕ О ОНОМЕ

Није ми свеједно да ли ће птица
песму коју певам да доврши
бежите с брода тишина се крши
таласе љуби несаница

Да се истопи све се спрема
паметни моранари скачу у море
што брже скоче брже изгоре
нигде ме у мени ноћас нема

Недосањани снови нису варке
за морнара кога аждаја гута
залутао сам где су катарке
по пустињи страха море лута

Није ми свеједно да ли сам жив
док ово пишем док цркавам
у очи ме гледа ја спавам
морнар без главе обзрив

Где је и на какав се пут спрема
како да објасним мртвом морнару
када ме нема када ме нема
како да објасним мртвом морнару

Из бола не треба бежати у снове.
река дубећи своје корито
сопствену слободу окове

ВИЈОН

Окрећем се за собом да себи дам
тајни знак формулу како да ме следи
песник у мени кога само знам
као крик који сунчају погледи

Притешњен песмама а сокољен огњем
себи сам близак само сном и криком
убицу свога ја издати не смем
падох а свет пада пред мојим видиком

И они за које знах да имаху главу
само по крви што иза њих оста
желе да стану под моју заставу
као да им таме није али ни светлости доста

И векови што храмљу по тами
не виде ме на њиховом лицу
мора да су као и ја **сам**
чим за мене не траже тамницу

Трагови моји ничему не воде
песме моје нису ником опомене
имам тајни али оне су тајне
и за мене